

ОЛЕКСАНДР ГРОМИШ

4 червня 2016 року перестало битися серце Олександра Громиша – знаного оперного співака (бас), провідного соліста Львівського національного театру опери та балету ім. С. Крушельницької, Народного артиста України.

Олександр Громиш народився 5 травня 1950 року в с. Лука Золочівського району Львівської області. Родина була співоча, дідусь дякував у церкві та добре грав на трубі. У 1967 році Олександр вступив до Луцького музичного училища на диригентсько-хоровий відділ, де провчився два роки (до 1969 р.). 1969–1971 рр. – військова служба. З 1971 по 1976 роки навчався у Львівській консерваторії ім. М. Лисенка на вокальному факультеті в класі Павла Петровича Кармалюка. Саме він привів майбутнього оперного співака до театру: «У 1972 році Кармалюк привів мене в театр. Тоді я з захопленням відвідував майже всі оперні вистави, в мене навіть були свої корифеї – Володимир Луб'яний, Теофілія Братківська, Олександр Врабель, Тамара Дідик, Людмила Божко. Чудово працювалось у ті перші роки

зтодішнім головним диригентом театру Ігорем Лацаничем – завжди згадую його як справжнього метра» – ділився спогадами Олександр Громиш.

У 1972–1978 роках О. Громиш – соліст Львівської опери, а з 1978 до 1990 рр., у зв'язку із закриттям театру на ремонт і скороченням штату – соліст Ансамблю пісні і танцю Прикарпатського військового округу; 1990–1997 рр. – соліст Заслуженої хорової капели «Трембіта», а з 1997 року – знову соліст Львівської опери.

О. Громиш про це говорив так: «Я не міг не повернутися в театр, тому що мене раптом охопила страшна ностальгія за оперною сценою. Що мене повернуло в театр? Адже минуло 18 років, це добрий шмат часу, а для співака – вічність. Мене повернув Руслан Дорожівський, що був тоді головним диригентом, і я йому дуже за це вдячний. Поступово збуваються мої заповітні бажання. Ще з юності у мене була мрія – виконати партію короля Рене в опері Чайковського «Іоланта», проте я боявся братися за неї – адже вона дуже важка, навіть на конкурсах не завжди включають головну арію Рене в програми, знаючи, яка вона підступна. Так от, мені пощастило отримати цю роль після повернення. Тепер я співаю багато партій [...], остання робота – «Набукко» Верді. А 6 травня буде мій великий ювілейний виступ»¹.

В «Набукко» Олександр Громиш співав партію первосвященника Захарії – це драматична, навіть трагедійна роль, вона не тільки складна з вокального боку і вимагає віртуозності та ювелірної відточеності кожної деталі, а й не дозволяє виконавцеві ні на хвилину відволіктися лише на технічні моменти. Виконавець цієї партії повинен бути винятково гнучким в голосовому плані та переконливим саме як драматичний актор. «Громиш веде цю партію просто чудово, перевтілюючись у древнього старця в кожному жесті, крокові, поглядіві. Його оксамитовий тембр у найглибшому регістрі просто заворожує»².

У 1988 році О. Громишу присвоїли звання Заслуженого артиста України. Він володар диплому «Львівська слава» за виконання партії Мойсея (2002) в однойменній опері Мирослава Скорика, лауреат Премії ім. Станіслава Людкевича (2002). В цьому ж році співакові присвоїли звання Народного артиста України.

Гастролював у Швейцарії, Австрії, Німеччині, Франції, Данії, Люксембурзі, Угорщині, Польщі. У Львівській опері окрім вище згаданих партій співав Івана Карся в «Запорожці за Дунаєм» Гулака-Артемовського, Василя Собакіна в «Царевій нареченій» Римського-Корсакова, Рене в «Іоланті» Чайковського, Рамфіса в «Аїді» Верді, Дона Базиліо в «Севільському цирульнику» Россіні, Анджелотті у «Флорії Тосці» Пуччіні, Монтероне та Спарафучіле у «Ріголетто» Верді. У 2003 році був випущений компакт-диск «Співає Олександр Громиш» з записами оперних арій.

Мирослава Жишківич

¹ Львівська газета «Поступ (2000/4 травня).

² Там само.